

Svanuće

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Rujan - Listopad 2025

SADRŽA

Dawn Bible Students Association
„Svanuće“
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

Precio anual: US \$12.00 (6 números)

ARGENTINA: El Alba, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande, Buenos Aires
estudiantesdelabibliargentina@gmail.com

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, PO Box 402, Rossana, Victoria, 3084

BRASIL: A Aurora, Caixa Postal 50088, Rio de Janeiro, RJ CEP 20050-971

CANADÁ: PO Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2

SPAIN-ITALY: El Alba, Via Ferrara 42, 59100 Prato - Italia

FRANCE: L'Aurore 39A, rue de bois, 68540 Feldkirch, France

GREECE: He Haravgi (The Dawn) PO Box 521167, Longwood, FL USA 32752

INDIA: The Dawn, #1--32-2717/8(2) Near Vigneshwara Wood Industries, Ashoknagar, Mangalore 575006

UNITED KINGDOM: Associated Bible Students, Brook House, Whitchurch Road, Prees, Whitchurch Shropshire SY13 3JZ United Kingdom

VRHUNCI SVANUĆE

Oživljavanje poniznih 2

Međunarodne Biblijske Studije

“Evo me; mene pošalji” 13

Ezekijin navještaj Pashe 15

Ruka Jahvina 17

Pronađena Knjiga Zakona 19

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

“Na prednjoj strani
svijećnjaka” 21

The Dawn - Croatian Edition
September - October 2025

First issue published December 2013

Printed in USA

Oživljavanje poniznih

*“Ali na koga svoj pogled
svraćam? Na siromaha i
čovjeka duha ponizna koji
od moje riječi dršće.”*

—Izaija 66: 2

Prorok Izaija bilježi

krajnju svrhu koju naš
Nebeski Otac ima u
uspostavljanju svog kral-
jevstva blagoslova
Izraelu i svim narodima,

o čemu govori u Izaiji 66: 10-12, 22, 23. U našem uvodnom tekstu, Bog također jasno daje do znanja kakvu osobu traži da bude povezana s njegovim voljenim Sinom, Kristom Isusom, i da s njim sudjeluje u vladavini tog pravednog kraljevstva. Oni prije svega moraju posjedovati narav koja je obilježena “siromaštvom” i “duhovnom poniznošću”. Bog je tražio one koji se mogu oblikovati i preoblikovati prema njegovoj vječnoj volji i namjeri. Oni također moraju voljeti i poštovati njegovu Svetu Riječ Istine. Poštovanje je misao koju prenosi riječ “drhti” u ovom stihu.

Pogođeni

Riječ “ponizan” u našem uvodnom tekstu prijevod je hebrejske riječi koja znači “pogođen” ili “udaren”. Stoga može prikladno ukazivati na pojedince čija su srca

pokajnička zbog vlastitih nedostataka i koji priznaju uzvišene standarde Svevišnjeg Boga. Oni koji su ponizni shvaćaju vlastitu malenkost, nedostojnost i nesavršenost te su ispražnjeni od samopouzdanja i samopoštovanja. Ovi posebno pozvani od Boga stoga su spremniji podložni vodstvu božanske volje u svojim životima umjesto vlastitog. Srce koje je ponizno također ima tih i dubok osjećaj tuge za ono što nije u skladu sa standardima istine i pravednosti. Božje obećanje je da će oživjeti siromašne i ponizne i u njihovom duhu i u njihovim srcima. Takvima je uvijek blizu da im pomogne u njihovom hodu u novosti života.

Ponizni

Riječ “siromašni“ u našem Svetom pismu odnosi se na one koji su ponizna uma, ponizna duha i unesrećeni. Ponovno, prorok je napisao: “Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje i ime mu je Sveti: ‘U prebivalištu visokom i svetom stolujem, ali ja sam i s potlačenim i poniženim, da oživim duh smjernih, da oživim srca skrušenih.’”—Izaija 57: 15

Veliki Bog svemira prebiva u vječnosti i on je onaj od kojeg je došao sav život i od kojeg teku svi blagoslovi. (Psalmi 89: 6-12; 1.Korinćanima 8: 6) Pa ipak, njegovo uvijek budno oko usmjereno je na one koje je pozvao iz svijeta bolesnog grijehom i pozvao da dijele s našim Gospodinom Isusom njegovo buduće kraljevstvo istine i života na korist i blagoslov njegovog ljudskog stvorenja. (Psalmi 34: 15; 1.Petrova 3: 12) Oni su siromašni i skrušeni ovoga svijeta. Oni ljube našeg Nebeskog Oca i željno traže njegova divna “prevelika i dragocjena obećanja“ kako su zapisana u njegovoj dragocjenoj Riječi—Bibliji.—2.Petrova 1: 4

Osvježavajući

Riječ “oživjeti” u Izaiji 57: 15 označava davanje novog daha i života Gospodinovom narodu. Sveti Duh Božji stvoren je da obnovi, osvježi i zadovolji sam život istinskih Kristovih sljedbenika. Odnosi se na one čija su srca pokajana, u potpunom skladu s božanskom voljom i pokorna joj.

Prorok je napisao: “Gle, Gospod JAHVE dolazi u moći, mišicom svojom vlada! Evo s njim naplata njegova, a ispred njega njegova nagrada. Kao pastir pase stado svoje, u ruke uzima jaganjce, nosi ih u svome naručju, i brižljivo njeguje dojilice.” (Izaija 40: 10-11) Voljeni Sin Nebeskog Oca, naš Gospodin Isus, je “ruka” Božja u provođenju njegove volje i namjere. On je također Dobri Pastir, koji će hraniti “malo stado” svog Oca duhovnom hranom i uzdržavanjem te ih voditi uskim putem. Od Pedesetnice Isus okuplja svoje ovce u jedno stado i nježno ih vodi na njihovom kršćanskom putovanju.—Luka 12: 32; Ivan 10: 14-15

Izaija je također rekao da će Bog dati snagu slabima srcem. “Zar ne znaš? Zar nisi čuo? JAHVE je Bog vječni, krajeva zemaljskih stvoritelj. On se ne umara, ne sustaje, i um je njegov neizmjerljiv. Umornome snagu vraća, jača nemoćnoga. Mladići se more i malakšu, iznemogli, momci posrću. Al’ onima što se u JAHVU uzdaju snaga se obnavlja, krila im rastu kao orlovima, trče i ne sustaju, hode i ne more se.”—Izaija 40: 28-31

Obećanje da će Bog oživjeti svoj siromašni i skrušeni narod dao je i psalmist David. Napisao je: “Objavi mi radost i veselje, nek’ se obraduju kosti satrvene! Odvrati lice od grijeha mojih, izbriši svu moju krivicu! Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni!” (Psalmi 51: 10-12) Vježbanje “pravog duha” u nama počinje u umu. Obnova, ili preporod, naših umova

vitalni je dio našeg kršćanskog razvoja kao novih stvorenja u Kristu Isusu.—Rimljanima 12: 2; 2.Korinćanima 5: 17

David je tada rekao: “Otvori, Gospodine, usne moje, i usta će moja naviještati hvalu tvoju. Žrtve ti se ne mile, kad bih dao paljenicu, ti je ne bi primio. Žrtva Bogu duh je raskajan, srce raskajano, ponizno, Bože, nećeš prezreti. U svojoj dobroti milostiv budi Sionu i opet sagradi jeruzalemske zidine! Tada će ti biti mile žrtve pravedne i tad će se prinosit’ teoci na žrtveniku tvojemu.” (Psalmi 51: 15-19) Takve “žrtve pravedne” bogate su svetošću i miomirisom.

Isus—Jahvina Ruka

Kad se naš Gospodin Isus ponizno predstavio svom Nebeskom Ocu u potpunoj posvećenosti činjenju njegove volje, Ivan Krstitelj ga je krstio u rijeci Jordanu. U Matejevom zapisu o događaju, nakon što je Isus spušten u vodu, čitamo: “Odmah nakon krštenja izađe Isus iz vode. I gle! Otvoriše se nebesa i ugleda Duha Božjega gdje silazi kao golub i spušta se na nj. I eto glasa s neba: ‘Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina!’”—Matej 3: 13-17

Primivši Duha Svetoga s visina i čuvši divne Očeve riječi: “Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina“, Isus je bio uvjeren u svoje prihvaćanje i Očevu brigu za njega punu ljubavi. Nakon toga, bio je u pustinji gdje je postio četrdeset dana i noći i bio je kušan od Sotone, Vraga. “Tada ga pusti đavao. I gle, anđeli pristupili i služili mu.” (Matej 4: 1-11) Tako je započeo zemaljski dio Isusovog djela kao Božje svete ruke.

Velika Svjetlost

Iz biblijskog izvješća čitamo: “A čuvši da je Ivan predan, povuče se u Galileju. Ostavi Nazaret te ode i nas-

tani se u Kafarnaumu, uz more, na području Zebulunovu i Naftalijevu da se ispuni što je rečeno po proroku Izaiji: Zemlja Zebulunova i zemlja Naftalijeva, Put uz more, s one strane Jordana, Galileja poganska—narod što je sjedio u tmini svjetlost vidje veliku; onima što mrkli kraj smrti obitavahu svjetlost jarka osvanu. Otada je Isus počeo propovijedati: ‘Obratite se jer približilo se kraljevstvo nebesko!’—Matej 4: 12-17

Tijekom svog zemaljskog boravka, naš Gospodin je poučavao svoje vjerne učenike putem simbola, parabola i proročkog jezika. Na početku svoje službe, nakon iscrpljujućeg dana služenja mnoštvu, Isus se povukao sa svojim učenicima na mjesto gdje je mogao biti nasamo s njima. U svojoj prvoj poruci njima, govorio je o poniznima i skrušenima koji će se odazvati njegovim učenjima.

Divne Riječi Života

U Matejevom Evanđelju čitamo: “Ugledavši mnoštvo, uzide na goru. I kad sjede, pristupe mu učenici. On progovori i stane ih naučavati: ‘Blago siromašnima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!’” (Matej 5: 1-3) Ove divne riječi života odnosile su se na vječnu dobrobit učenika. Sada su bili budući članovi budućeg “kraljevstva nebeskog“, a Isus je naglasio raspoloženje koje će im pomoći da osiguraju svoj poziv i izbor. “Siromašni duhom“, znao je Učitelj, spremno će se podložiti božanskoj volji i disciplini svemudrog i ljubaznog Nebeskog Oca.

Isus je upotrijebio riječ “blagoslovljeni“ kako bi ukazao na trajnu utjehu i radost koju istinski kršćani doživljavaju kada steknu karakter koji je u skladu s našim voljenim Nebeskim Ocem. To je blagoslovljena nada našeg uzvišenog poziva u Kristu Isusu o kojoj je Pavao govorio u svojoj poslanici Titu. “Pojavila se doista milost

Božja, spasiteljica svih ljudi; odgojila nas da se odrekemo bezbožnosti i svjetovnih požuda te razumno, pravедno i pobožno živimo u sadašnjem svijetu, iščekujući blaženu nadu i pojavak slave velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Krista.“—Titu 2: 11-13

On Tješi Ožalošćene

Isus je tada rekao svojim učenicima: “Blago ožalošćenima: oni će se utješiti!” (Matej 5: 4) Obraćao se onima koji su u žalosti i posebno ožalošćeni duhom. Utješiti podrazumijeva utjehu ili ohrabrenje. Ova blagoslovljenost odnosi se na one koji zbog vlastitih teških iskustava posjeduju suosjećajnu prirodu i koji su dirnuti suosjećanjem za tugu i bol drugih.

Ova prepoznatljiva značajka karaktera posebno oslikava našeg Gospodina Isusa. “Prezren bješe, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama, od kog svatko lice otklanja, prezren bješe, odvrnut. A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava. Za naše grijehе probodoše njega, za opaćine naše njega satriješe. Na njega pade kazna – radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.“—Izaija 53: 3-5

Isus je nosio našu tugu i nosio naše žalosti. Ovaj dragi znak karaktera podsjeća nas na stav srca i uma koji je pokazao na Lazarovom grobu. Tom je prilikom plakao zbog svog dubokog i suosjećajnog karaktera. (Ivan 11: 32-36) Dok hodimo u novosti života, nastojmo i mi biti više poput njega. Utješimo se i utješimo druge sjećajući se ovih Pavlovih riječi: “Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe! On nas tješi u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog. Jer kao što su obilate patnje Kristove u nama, tako je po Kristu obilata i utjeha naša. Bili mi

nevoljama pritisnuti, za vašu je to utjehu i spasenje; bili utješeni, za vašu je utjehu—djelotvornu: da strpljivo podnesete iste patnje koje i mi podnosimo.“—2.Korinćanima. 1: 3-6

Obećanja Krotkima

Isus je također skrenuo pozornost svojim učenicima na važnost posjedovanja krotkog duha. Rekao je: “Blago krotkima: oni će baštiniti zemlju.” (Matej 5: 5) Ova osobnost ukazuje na blagost naravi i duh blagosti. Ne da se lako izazvati ili razdražiti te izbjegava ozljede ili muke. Učitelj je naš najbolji primjer i dobro je da nas ohrabri on, koji je rekao: “Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim.”—Matej 11: 29

Krotki i blagi duh je onaj koji se lakše uči i koji se spremno podređuje Božjoj volji. Apostol Jakov je napisao: “Ili mislite da Pismo uzalud veli: Ljubomorno čezne za duhom što ga nastani u nama? A daje on i veću milost. Zato govori: Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost. Podložite se dakle Bogu! Oduprite se đavlu i pobjeći će od vas!”—Jakovljeva 4: 5-7

Isus je rekao da će krotki “baštiniti zemlju“. Ovo obećanje će se ispuniti nakon što završi “sadašnji zli svijet“ i uspostavi se Kristovo kraljevstvo. (Galaćanima 1: 4) Psalmist je napisao: “Zašto se bune narodi, zašto puci ludosti snuju? Ustaju kraljevi zemaljski, knezovi se rôtê protiv JAHVE i Pomazanika njegova: ‘Skršimo okove njihove i jaram njihov zbacimo!’ Smije se onaj što na nebu stoluje, Gospod im se podruguje. Tad im veli u svom gnjevu, žestinom ih on zbunjuje: ‘Ta ja kralja svog postavih nad Sionom, svojom svetom gorom.’ Obznanjujem odluku JAHVINU: Gospodin mi reče: ‘Ti si sin moj, danas te rodih. Zatraži samo, i dat ću ti pûke u baštinu, i u

posjed krajeve zemaljske.“—Psalmi 2: 1-8

Utažena Žed I Glad

Još jedna lekcija našeg Gospodina Isusa je: “Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi!” (Matej 5: 6) To sugerira poniznost koja čezne za istinom i pravednošću te za time da bude poučena od Boga. Usredotočeno je na rastuću vjeru i želju da ugodimo našem voljenom Nebeskom Ocu. “Kao što košuta žudi za izvorovodom, tako duša moja čezne, Bože, za tobom. Žedna mi je duša Boga, Boga živoga: o, kada ću doći i lice Božje gledati?” “O Bože, ti si Bog moj: gorljivo tebe tražim; tebe žeda duša moja, tebe želi tijelo moje, kao zemlja suha, žedna, bezvodna.” (Psalmi 42: 1-2; 63: 1) Oni će se sigurno “nasititi” kako je obećao Učitelj.

Milosrđe I Čistoća Srca

Još jedna od osobina koja je najpoželjnija da je Gospodinov narod usvoji je milosrđe. Biti milosrdan je Kristovo načelo, a Isus je rekao: “Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe.” (Matej 5: 7) To se odnosi na one koji prepoznaju vlastitu potrebu za božanskim milosrđem u svojim životima. Bog će proširiti svoje milosrđe na nas proporcionalno našoj spremnosti da budemo milosrdni i velikodušniji prema drugima. Srce koje je velikodušnije, puno ljubavi i milosrdnije stoga je “blagoslovljeno” jer živi bliže Bogu i njegovim standardima pravednosti.

Nitko od Gospodinova naroda ne može se nadati da će postići apsolutno savršenstvo ponašanja, misli ili riječi, ali naš voljeni Otac gleda na namjeru srca. Oni koji imaju iskrena i čista srca ispunjena duhom svetosti posebno su poželjni Nebeskom Ocu. Tako je naš Gospodin Isus učio: “Blago čistima srcem, oni će Boga gledati!”—vs. 8

Obećanje je da će oni koji posjeduju ovaj znak kršćanskog karaktera vidjeti Boga. Tako čitamo: “Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo. A svijet nas ne poznaje zato što ne poznaje njega. Ljubljeni, sad smo djeca Božja i još se ne očitova što ćemo biti. Znamo: kad se očituje, bit ćemo njemu slični jer vidjet ćemo ga kao što jest. I tko god ima tu nadu u njemu, čisti se kao što je on čist.”—1.Ivanova 3: 1-3

Djeca Božja

Isus je zasigurno bio čovjek mira i na početku svoje zemaljske službe učio je svoje učenike: “Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!” (Matej 5: 9) Na kraju djela svoga Oca i kad je htio napustiti svoje učenike, rekao im je: “Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Dajem vam ga, ali ne kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne straši.”—Ivan 14: 27

Mirotvorci će se zvati “djecom Božjom“. Pozvani su iz svijeta bolesnog grijehom i vođeni Svetim Duhom Božjim zbog svojeg usavršavanja u pravednosti. “Dakle, braćo, dužnici smo, ali ne tijelu da po tijelu živimo! Jer ako po tijelu živite, umrijeti vam je, ako li pak Duhom usmrćujete tjelesna djela, živjet ćete. Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji.” (Rimljanima 8: 12-14) “Nastojte oko mira sa svima! I oko posvećenja bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina!”—Hebrejima 12: 14

Nužna Kušnja

Kad je Isus završavao svoju lekciju, dodao je ove otrežnjujuće riječi: “Blago progonjenima zbog pravednosti: njihovo je kraljevstvo nebesko!” ‘Blago vama kad vas—zbog mene—pogrde i prognaju i sve zlo slažu protiv vas! Radujte se i kličite: velika je plaća vaša na nebesima! Ta progonili su tako proroke prije vas!’—Matej 5: 10-12

Isusa su vrijeđali kako bi pokazao svoju odanost Bogu i načelima pravednosti. Trebali bismo smatrati privilegijom sudjelovati u njegovim patnjama. “Ljubljeni! Ne čudite se požaru što bukti među vama da vas iskuša, kao da vam se događa štogod neobično! Naprotiv, radujte se kao zajedničari Kristovih patnja da i o Objavljenju njegove slave možete radosno klicati. Pogrđuju li vas zbog imena Kristova, blago vama, jer Duh Slave, Duh Božji u vama počiva.”—1.Petrova 4: 12-14

Potrebno je mnogo duhovne snage da bismo se radovali patnjama i prijekorima. Pišući braći u Efezu, apostol Pavao ih je ohrabrio u ovome. Rekao je: “Robovi, slušajte svoje zemaljske gospodare kao Krista—sa strahom i trepetom, u jednostavnosti srca. Ne naoko, kao oni koji se ulagaju ljudima, nego kao sluge Kristove koje zdušno vrše volju Božju; dragovoljno služe—kao Gospodinu, a ne ljudima; ... Ubuduće jačajte se u Gospodinu i u silnoj snazi njegovoj.”—Efežanima 6: 5-7, 10

Nema Mnogo Mudrih Ili Plemenitih

Konačni plan pomirenja za ljudsku obitelj oboljelu zbog grijeha većini ljudi čini se glupim. Pavao je rekao: “Jer lûdo Božje mudrije je od ljudi i slabo Božje jače je od ljudi. Ta gledajte, braćo, sebe, pozvane: nema mnogo mudrih po tijelu, nema mnogo snažnih, nema mnogo plemenitih.”—1.Korinćanima 1: 25, 26

U ovom sadašnjem vremenu, Bog traži one koji su beznačajni iz svjetovne perspektive—krotke, ponizne i skrušene—koji mogu učiti od njega i preobraziti svoje umove prema uzoru njegovog ljubljenog Sina. Jakov je rekao: “Nije li Bog one koji su svijetu siromašni izabrao da budu bogataši u vjeri i baštinici Kraljevstva što ga je obećao onima koji ga ljube?”—Jakovljeva 2: 5

Slabi Posramljuju Mudre

U svom pismu crkvi u Korintu, Pavao je nadalje proglasio: “Nego lûde svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite svijeta i prezrene izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest, da se nijedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom. Od njega je da vi jeste u Kristu Isusu, koji nama posta mudrost od Boga, i pravednost, i posvećenje, i otkupljenje, da bude kako je pisano: Tko se hvali, u Gospodu neka se hvali.”—1.Korinćanima 1: 27-31

Moć Istine posramljuje svjetovne mudre u rukama najslabijih Božjih ljudi. Tako On sprječava ponos i taštinu ljudi. “Mi ludi poradi Krista, vi mudri u Kristu; mi slabi, vi jaki; vi čašćeni, mi prezren.” (1.Korinćanima 4: 10) Stoga nas ne bi trebalo iznenaditi što Božju posvećenu djecu koja se trude osigurati svoj poziv i izbor mnogi u svijetu smatraju “luđacima”.

Ako smo od onih koji su skrušeni i ponizne naravi, te smo vjerni do smrti, sudjelovat ćemo s našim Gospodinom Isusom u blagoslovu svih obitelji na zemlji u Kristovom budućem kraljevstvu. (Otkrivenje 2: 10; 1. Mojsijeva 22: 18; Djela apostolska 3: 25) Stoga se trudimo svaki dan slijediti osjećajnost ovih riječi: “Da, po milosti koja mi je dana svakomu između vas velim: ne precjenjujte se više no što se treba cijeniti, nego cijenite se razumno, kako je već komu Bog odmjerio mjeru vjere.”—Rimljanima 12: 3 ■

“Evo me; mene pošalji”

Ključni stih: “*Tad čuh glas Gospodnji: ‘Koga da pošaljem? I tko će nam poći?’ Ja rekoh: ‘Evo me, mene pošalji!’*”
Izaija 6: 8

Izabrani tekstovi:
Izaija 6: 1-8

Prorok Izaija imao je posebnu viziju i ugledao je prizor nebeskog prijestolja. Vidio je Svemogućeg Boga kako sjedi u slavi, okružen serafimima i drugim anđeoskim bićima koja su neprestano vikala: “Svet! Svet! Svet JAHVE nad vojskama! Puna je sva zemlja slave njegove!” (Izaija 6: 3) To naglašava beskonačnu čistoću i odvojenost Boga. On je drugačiji

od bilo koga drugog—odvojen, neusporediv i moralno savršen. Zemlja, iako pala, još uvijek svjedoči o njegovoj transcendentnosti.

Nastavljajući opisivati svoju viziju, Izaija je rekao: “Od gromka glasa onih koji klicahu stresoš se dovratci na pragovima, a Dom se napuni dimom. Rekoh: ‘Jao meni, propadoh, jer čovjek sam nečistih usana, u narodu nečistih usana prebivam, a oči mi vidješe Kralja, Jahvu nad vojskama!’ Jedan od serafa doletje k meni: u ruci mu žerava koju uze kliještima sa žrtvenika; dotače se njome mojih usta i reče: ‘Evo, usne je tvoje dotaknulo, krivica ti je skinuta i grijeh oprošten.’”—vss.4-7

Naš ključni stih potvrđuje Izaijin pozitivan odgovor na Božji upit. Prorok je dragovoljno izjavio da će objaviti

poruku suda protiv buntovnih Izraelaca, koji kao narod saveza nisu uspjeli pokazati poslušnost Nebeskom Ocu u svom ponašanju. Primjenjujući ovo načelo na naše živote danas, odani vjernici će se sigurno dobrovoljno javiti da koriste svoje talente u dijeljenju dobre vijesti da će kraljevstvo pravednosti uskoro donijeti nadu, radost i mir svima.

Razmatrajući sveukupne pouke iz ove studije, evo ih nekoliko. Uvijek treba pokazivati pobožan stav prema Stvoritelju i njegovim uređenjima. Vjernici ne bi trebali biti ležerni u svom pristupu bogoslužju. Pravovremenost u pohađanju duhovnih okupljanja, priprema srca za postizanje odgovarajućeg meditativnog stanja, pažljivo slušanje službi umjesto dopuštanja umu da luta drugim temama, pa čak i pjevanje himni hvale na srdačan i zahvalan način, sve to doprinosi vrsti pristojnosti koja bi trebala biti vidljiva prilikom pristupanja Nebeskom Ocu.

Možda je bolje da umjesto da damo skup pravila ponašanja u smislu štovanja Boga, razmotrimo sljedeće: “Sve je slobodno! Ali—sve ne koristi. Sve je dopušteno! Ali—sve ne saziđuje... Dakle, ili jeli, ili pili, ili drugo što činili, sve na slavu Božju činite. ... Kao što i ja svima u svemu ugađam ne tražeći svoju korist, nego što koristi mnogima na spasenje.”—1.Korinćanima 10: 23, 31, 33

Postoje mnogi konkretniji primjeri koji pokazuju što podrazumijeva poštovanje Boga. Trebali bismo tražiti “najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu“, a to možemo učiniti svojom poslušnošću svim opomenama koje su u Svetom pismu iznijeli Krist i pisci Novog zavjeta. (Matej 6: 33) Neka naš epitaf odražava činjenicu da smo poslušali savjet iz Jakovljeve 1: 22 i bili “vršitelji riječi, a ne samo slušatelji“.

Ezekijin navještaj Pashe

***Ključni stih: “Potom
Ezekija poruči svim
Izraelcima i
Judejcima pa napisa
i pisma Efrajimovu i
Manaševu plemenu
da dođu u JAHVIN
dom u Jeruzalem da
proslave Pashu
JAHVI, Izraelovu
Bogu.”***

2.Ljetopisa 30: 1

***Izabrani tekstovi:
2.Ljetopisa 30: 1-27***

Kralj Ezekija započeo je svoju vladavinu u Judeji u dobi od dvadeset i pet godina. Na početku svoje vladavine, kako je potvrđeno u našem ključnom stihu, pozvao je sve Izraelce u Jeruzalem kako bi obilježili Pashu, koja je dugo bila zanemarena.

Opći vjerski nered bio je takav da se ovo obavezno godišnje slavlje dugo nije održavalo u narodu prema uputama Zakona. Stoga je kralj Ezekija ukazao da ga treba ponovno uspostaviti, uz odgovarajuće pripreme za čišćenje naroda. (2.Ljetopisa 30:

2-17) Dakle, prema Zakonu, Izraelci su bili očišćeni kako bi mogli pravilno održavati blagdan.—2.Mojsijeva 12: 15-20

Onda su stali klati pashu četrnaestoga dana drugoga mjeseca, a svećenici i leviti postidjeli se i, posvetivši se, počeli unositi paljenice u JAHVIN dom. Stali su na svoje mjesto po pravilu, po Zakonu Mojsija, čovjeka Božjeg; svećenici su škropili krvlju primajući je iz ruku levita. Kako ih bijaše mnogo u zboru koji se nisu posvetili, leviti

su klali pashalne jaganjce za sve koji nisu bili čisti, da bi ih posvetili JAHVI.“—2.Ljetopisa 30: 15-17

Ovi velikodušni postupci kralja Ezekije odražavaju njegovu vlastitu vjeru u Boga i njegovu želju da osigura da prinesene žrtve budu obilne i ugodne Gospodinu. Leviti i svećenici pohvalili su narod zbog njihove spremnosti da pronađu Gospodina i sudjeluju u gozbi i žrtvama. (vss. 25-27) Ovo priznanje vjerskih vođa dodatno pojačava ideju jedinstva i suradnje u bogoslužju. Oživljavanje prave religije koje je započeo Ezekija nije završilo Pashom. Osim toga, ispunilo je ljude revnošću za istinsko štovanje Gospodina, da budu darežljivi u potpori svećenicima kao i levitima, što je dovelo do snažnog pokreta protiv svakog oblika idolopoklonstva diljem Judeje.—2.Ljetopisa 31: 1-6

Slijedom toga, došlo je do općeg razaranja idola u zemlji i rušenja uzvišica koje su bile posvećene razuzdanom štovanju Baala. Rezultat ovog ispravnog okretanja naroda Gospodinu donio je njima i njihovom kralju velike zemaljske blagoslove, u skladu s Božjim savezom sklopljenim s tim narodom. Kralj se silno obogatio, a i narod, tako da njihove desetine i prinosi Gospodinu nisu bili dovoljni samo za opskrbu svećenika i levita, već i daleko iznad toga, tako da su se morale graditi skladišta kako bi se primio porast.—2.Ljetopisa 32: 27-30

Teme pokajanja, obnove i oživljavanja u ovoj pri-povijesti provlače se cijelom Biblijom i upućuju na blagoslove koje će čovječanstvo iskusiti tijekom nadolazećeg kraljevstva pravednosti. Kako bismo li trebali biti zahvalni za djelo koje će se izvršiti tijekom “vremena uspostave svega što obeća Bog na usta svetih proroka svojih odvijeka.“—Djela apostolska 3: 19-25 ■

Ruka Jahvina

***Ključni stih: “Tko da povjeruje u ono što nam je objavljeno, kome se otkri ruka JAHVINA?”
Izaija 53: 1***

***Izabrani tekstovi:
Izaija 53: 1-12***

Proročanstvo iz Izaije 53 u našem ključnom stihu prepoznaje Božju spremnost da oprostí grijeh. To pokazuje njegovom namjerom da ostvari pomirenje s božanskom naklonošću Adama i njegovog potomstva kroz “Ruku JAHVINU“, Isusa Krista, iako je Učitelj bio odbačen i razapet na zahtjev izraelskih vođa.

”Izrastao je pred njim poput izdanka, poput korijena iz zemlje sasušene. Ne bijaše na njem ljepote ni sjaja da bismo se u nj zagledali, ni ljupkosti da bi nam se sviđio. Prezren bješe, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama, od kog svatko lice otklanja, prezren bješe, odvrnut. A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava.”—Izaija 53: 2-4

Isus je bio čovjek tuge ne zbog nekog nedostatka u svom biću. Međutim, zbog svog savršenstva mogao je duboko suosjećati s palim čovječanstvom koje je promatrao. Njegova savršena osjetljivost omogućila mu je da duboko prodre u tuge stenjajućeg i umirućeg čovječanstva. U mnogim prilikama tijekom svoje službe davao je vlastitu vitalnost kako bi izliječio one koji su patili, time ih osvježavajući i obnavljajući na štetu vlastite snage,

poput iscjeljivanja onih koji su mu dolazili radi olakšanja od bolesti ili istjerivanja nečistih duhova.—Luka 6: 17-19

Krist Isus imao je prisan odnos sa svojim Nebeskim Ocem i potvrdio koliko ga Otac voli. (Ivan 17: 25, 26) Stoga bi se činilo logičnim pitati zašto je Stvoritelj dopustio da njegov Sin prođe takvu nevolju u tijelu, posebno zato što bi njegova smrt kao savršenog čovjeka osigurala otkupninu za povratak Adama i cijelog njegovog potomstva iz groba. Tijekom šetnje putem za Emaus s dvojicom svojih učenika, uskrslu Gospodin komentirao je upravo to. Podsjetio ih je na spise Mojsija i svih proroka Starog zavjeta. “A on će im: ‘O bezumni i srca spora da vjerujete što god su proroci navijestili! Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu?’ Počevši tada od Mojsija i svih proroka, protumači im što u svim Pismima ima o njemu.”—Luka 24: 25-27

Cijenimo još više neizmjernu Božju ljubav u davanju svog sina kao otkupnine za sve, kao i veličanstvenu žrtvu koju je Krist podnio vjerno izlijevajući svoju dušu u smrt za cijelo čovječanstvo. Druga značajka ovog plana je odabir, obuka i konačno uzvišenje vjerne nekolicine iz otkupljenog roda da postanu “zajedničari božanske naravi“ i “subaštinci s Kristom“ u njegovom kraljevstvu i slavi. (2.Petrova 1: 4; Rimljanima 8: 17) Dakle, “s mogućnicima plijen će dijeliti, [veliku nagradu].”—Izaija 53: 12

Svoju vjernu nevjestu, u skladu s ovom povlasticom koju mu je dao Nebeski Otac, Krist je ostavio ovo milosrdno obećanje: “Pobjednika ću posjesti sa sobom na prijestolje svoje, kao što i ja, pobijedivši, sjedoh s Ocem svojim na prijestolje njegovo.“ — Otkrivenje 3: 21 ■

Pronađena Knjiga Zakona

Ključni stih: “Kralj, stojeći na svome mjestu, obnovi pred JAHVOM savez da će slijediti JAHVU, držati se njegovih zapovijedi, pouka i uredaba svim srcem i svom dušom da bi izvršio sve stavke toga Saveza što su napisane u knjizi.” — 2.Ljetopisa 34: 31

Izabrani tekstovi: 2.Ljetopisa 34: 15-33

Jošija je postao kralj Judeje u dobi od osam godina. Njegov djed, Manaše, i njegov otac, Amon, bili su zli vladari, a on se popeo na prijestolje nakon što su Amona ubili njegovi vlastiti sluge.—2.Kraljevima 21: 19-24

Kao pobožan pojedinac, Jošija je u osamnaestoj godini svoje vladavine prikupio novac za popravak Hrama, a tijekom tog razdoblja, veliki svećenik pronašao je Knjigu Zakona. “Tada tajnik Šafan javi kralju: ‘Svećenik Hilkija dade mi jednu knjigu.’ I Šafan je počeo

čitati pred kraljem. Čuvši riječi Zakona, kralj razdrije haljine svoje. I naredi Hilkiji, Šafanovu sinu Ahikamu, Mikinu sinu Abdonu, tajniku Šafanu i kraljevu sluzi Asaji: ‘Idite i upitajte JAHVU o meni i Ostatku Izraela i Judeje zbog ove knjige što je nađena, jer je velika JAHVINA jarost što se izlila na nas zato što naši očevi nisu čuvali JAHVINE riječi, nisu vršili što je pisano u

knjizi.“—2.Ljetopisa 34: 18-21

Jošija je odmah poslao povjerenike da se raspitaju kod Gospodina za sebe, kao i za druge u Izraelu i Judeji, o riječima knjige, budući da je božansko nezadovoljstvo bilo na njima jer njihovi očevi nisu poslušali Gospodina. Preko proročice Hulde, kralj je saznao da će mnoga zla i prokletstva, proglašena u knjizi kao kazna za takav grijeh, sigurno doći na narod jer su napustili Božji zakon. Kazne moraju biti izrečene, ali kralj, koji je pokazao takvu lojalnost Bogu, bio bi sačuvan od nevolje tako što ona ne bi došla u takvo vrijeme i na takav način da bi ga uključila.—vss 22-30

Naš ključni stih otkriva da je Jošija tada sklopio savez da će držati Božje zapovijedi kako je bilo zabilježeno u Mojsijevom zakonu. Osim toga, “sve koji su se našli u Jeruzalemu i Benjaminovu plemenu pozva da pristupe; i Jeruzalemcu prionuše uza Savez Boga, Boga svojih otaca.“—vs. 32

”Savršen je zakon JAHVIN—dušu krijepi; pouzdano je svjedočanstvo JAHVINO—neuka uči; prava je naredba JAHVINA—srce sladi; čista je zapovijed JAHVINA—oči prosvjetljuje.“ (Psalmi 19: 7, 8) Ove biblijske izjave mogu razumjeti samo oni koji su naučili cijeniti Božju Riječ. Njegove upute odvrćaju od grijeha, potiču na pravednost, daju utjehu u nevolji i pružaju snagu kao i hrabrost tijekom ovog vremena općeg straha. Zasigurno, rezultat je da Božji narod ima mnogo prednosti u svakom pogledu u odnosu na sadašnji život. Tu su i nada, ohrabrenje i izgledi radosti koji nas čekaju ako ostanemo vjerni do kraja svog puta.—Otkrivenje 2: 10 ■

“Na prednjoj strani svijećnjaka“

“Jahve reče Mojsiju: ‘Govori Aronu i reci mu: ‘Kad budeš palio svjetionice, neka sedam svjetionica svijetli na prednjoj strani svijećnjaka.’”
— 4.Mojsijeva 8: 1, 2

Koliko često kršćani, dok proučavaju Bibliju, otkriju da je neka naizgled nevažna izjava pridala veliko dublje značenje. Takav je slučaj s riječima našeg teksta. Ove upute, dane Mojsiju i Aronu u vezi s uređenjem Šatora, imaju mnogo dublje značenje za nas nego što su ih imale za narod Izraela. “Sve se to, kao pralik, događalo njima, [grčki: tupos ili uzor]: a napisano je za upozorenje nama,” kaže apostol. Velika nam je to pomoć dok se trudimo hoditi kao što je Isus hodio.—1.Korinćanima 10: 11

U 2.Mojsijevoj 25: 31-37 opisan je svijećnjak. Bio je to prekrasan predmet. Svjetiljke su bile raspoređene tako da je svaka bacala svjetlost “na prednju stranu”—to jest, ispred—svijećnjaka kako bi pokazala njegovu ljepotu i osigurala svjetlo za aktivnosti koje su se odvijale unutar Svetog odjeljka Šatora. Ogranci koji su držali svjetiljke oslanjali su se na središnji svijećnjak, a svjetlost je privlačila pozornost na taj značaj.

Proučavatelji Biblije cijene to da su Šator i njegove službe bili “sjena budućih dobara”. (Hebrejima 10: 1) Ako je služba paljenja svjetiljki samo “sjena“,

pokušajmo razumjeti veću lekciju—stvarnost, takoreći. Apostol Petar nas u 1.Petrovoj 2: 9 obavještava da trebamo pokazivati Božje “divno svjetlo” Istine. U Rimljanima 14: 8 apostol Pavao dalje kaže: “Doista, ako živimo, Gospodinu živimo.”

U Otkrivenju 1: 12, 13, 16, 20 čitamo o viziji koju je vidio Ivan Objavitelj: “Okrenuh se da vidim glas koji govoraše sa mnom. I okrenuvši se, vidjeh sedam zlatnih svijećnjaka, a posred svijećnjaka netko kao Sin Čovječji, odjeven u dugu haljinu. ... U desnici mu sedam zvijezda.” Ivanu je dano sljedeće objašnjenje: “Sedam zvijezda anđeli [glasnici] su sedam crkava, sedam svijećnjaka sedam je crkava.”

Ovo je prekrasna slika Krista i njegove crkve. Svaki pravi kršćanin je “svjetlonoša”. “Vi ste svjetlo svijeta”, rekao je Isus. (Matej 5: 14) Samo oni koji istinski pripadaju Kristu i koji su angažirani kao sluge za božansku stvar prikazani su u slici svijećnjaka. Svjetiljke su bile postavljene tako da ne slave sebe, već svijećnjak; tako kršćanin ne smije živjeti da slavi sebe, već Krista. “Jer ne propovijedamo same sebe, nego Krista Isusa Gospodinom, a sebe ... slugama poradi Isusa.”—2. Korinćanima 4: 5

To vidimo prikazano u životima apostola. U Djelima apostolskim 3: 1-17 čitamo o Petru i Ivanu koji su iscjeljivali čovjeka rođenog hromog. “Sav narod” bio je sklon štovati Petra i Ivana zbog ovog čuda koje je Petar učinio, ali on je porekao da je iscjeljenje bilo njihovom vlastitom snagom ili svetošću, rekavši da je to bilo zbog “vjere koja je po” Kristu, koji je bio razapet “iz neznanja”, od strane naroda.—vss. 12, 16, 17

Kasnije, u Djelima apostolskim 14: 8-18, nakon što su iscijelili hromog čovjeka, ljudi su pokušali prinijeti žrtve apostolu Pavlu i njegovu suputniku Barnabi, za koje

su mislili da su među njima bogovi. Međutim, Pavao i Barnaba nisu htjeli prihvatiti nijednu njihovu pobožnost. Umjesto toga, govorili su ljudima o velikom Bogu koji može učiniti mnogo veća djela. Nadalje, u Djelima apostolskim 16: 16-18 čitamo da Pavao nije htio prihvatiti hvalu čak ni od demona. Apostoli su željeli da njihovo svjetlo sja samo na prednjoj strani svijećnjaka. Željeli su da Krist bude proslavljen.

Gdje god svjetlost istinskog kršćanina sja, ona će dati svjedočanstvo o Kristu. Nikada ne želi privući pozornost na sebe, već uvijek na svog Gospodina i Spasitelja. Jedan od najboljih dokaza sljedbenika Učitelja jest da uvijek, u svemu što jesu i čine, nastoje slaviti Krista. Poput tih svjetiljki, oni uvijek pokazuju slavu svijećnjaka. Paze da otkriju da je svjetlost koju otkrivaju utemeljena samo na Kristu i da je on održava.

Kakvu nam sliku otkrivaju te svjetiljke. Držak—Krist—održava i podupire svjetiljke. Svećenik, koji također predstavlja Krista, dodaje ulje, simbolično Duha Svetoga. Svećenik pali svjetiljke i uklanja nečistoću s fitilja koja bi ih sprječavala da svijetlo gore. To je ono što je Pavao mislio kada je rekao: “Ta meni je živjeti Krist.” (Filiplijanima 1: 21) Sve je to Krist, vlašću koju mu je dao Nebeski Otac, Jahve.

Život kršćanina je život služenja, ali svako služenje mora se činiti na slavu Boga i njegova Sina. Važno je shvatiti da neka služba za koju se tvrdi da se čini u Kristovo ime njemu nije prihvatljiva. Matej 7: 22 nas upozorava: “Mnogi će me u onaj dan pitati: ‘Gospodine, Gospodine! Nismo li mi u tvoje ime prorokovali, u tvoje ime đavle izgonili, u tvoje ime mnoga čudesa činili? Tada ću im kazati: ‘Nikad vas nisam poznavao! Nosite se od mene, vi bezakonici!’ “ Oni kojima su upućene takve riječi tvrdili su da čine djela u Kristovo ime, a ipak on kaže da

su bili činitelji nepravde. Ako naša služba nije u potpunosti izvršena na slavu Krista i našeg Nebeskog Oca, možemo biti sigurni da je to ili naše palo tijelo ili utjecaj svijeta koji se nameće.

Može se dogoditi mnogo takozvanog služenja i postići naizgled veliki rezultati, no motiv može biti privlačenje pažnje i časti drugih. Mogu postojati velika postignuća u očima ljudi, a ipak nikakvo svjetlo ne sja “na prednjoj strani” svijećnjaka. Zašto je to tako? Zato što se pozornost usmjerava na djelo ili na one koji su uključeni u djelo, a ne na Krista. Naglašavaju se osobnosti i ljudska učenja umjesto Krista. Svjetlo ne proizvodi ulje koje daje ruka divnog Velikog svećenika, stoga svijećnjak nije osvijetljen.

Ovo ukazuje na važnu lekciju. Ne može biti svjetla ako nema ulja. Stoga ne može biti istinskog učenja ili službe za Gospodina bez pomoći Duha Svetoga. Bilo koje svjetlo koje sja na ljudsku slavu ne slavi Krista i stoga se neće smatrati da izlazi iz svijećnjaka. Sedam svjetiljki koje su sjale nisu bile upaljene da bi pokazale koliko su lijepe, već da bi osvijetlile stalak i Svetinju Šatora.

Što Je Kršćanin?

Znači li biti kršćanin gledati koliko koristi možemo dobiti za sebe slijedeći Krista? To bi moglo biti pohvalno u mjeri u kojoj tražimo duhovne blagoslove. Dakle, ako slijedimo Krista, mnogi duhovni blagoslovi trebali bi biti naš dio. Stoga bismo trebali očekivati da ćemo uživati u tim plodovima našeg kršćanskog iskustva—ljubavi, radosti, nadi, miru i drugim ugodnim posljedicama. Međutim, kršćanski život znači više od pukog primanja božanskih blagoslova.

Ne smijemo tražiti niti očekivati materijalne

stvari u zamjenu za našu službu Bogu. Budući da smo kršćani, nije pitanje koliko možemo dobiti, već koliko možemo dati. Niti je pitanje koliko možemo učiniti, već koliko Krist može učiniti u nama, kroz nas i s nama. Naš Gospodin otkrio je što mu je život značio kada je rekao: “Milje mi je, Bože moj, vršit’ volju tvoju;“ “Dolazim vršiti volju tvoju;“ “Uvijek činim što je njemu milo“, mom Ocu. (Psalni 40: 8; Hebrejima 10: 9; Ivan 8: 29) Kada je Isus gotovo završio svoje zemaljsko djelo, “podiže oči k nebu i progovori: ... Ja tebe proslavih na zemlji.“ (Ivan 17: 1, 4) Toliko je slavio Boga da je mogao reći: “Tko je vidio mene, vidio je i Oca.“—Ivan 14: 9

Dok proučavamo Učiteljev život, primjećujemo kako je bio ispunjen onim rijetkim vrlinama koje su ga činile tako drugačijim od svih ostalih. Što je učinilo te rijetke osobine tako obilnima u njegovom životu? To je bilo zato što je imao stalan pristup velikom izvoru svih božanskih vrлина. Sve te zasluge bile su ispunjene bogatim mirisom savršenog zajedništva s Bogom, iz kojeg je proizlazio božanski karakter.

Imamo pristup istom izvoru i zbog toga bi iz naših života trebale teći iste vrline. Neće biti u istom obilju slatkoće kao što su tekle od Krista zbog naših slabih, nesavršenih posuda, ali teći bi trebale. Dakle, kao što je naš voljeni Učitelj živio na slavu Oca, i mi bismo trebali živjeti na slavu Krista i Oca. To je pravi cilj svakog istinskog kršćanina.—Rimljanima 15: 5-7; Filipljanima 2: 11; Otkrivenje 1: 5, 6

Kršćanske Radosti

Za neke koji su bili uspješni u svojim pothvatima, stekli znatno bogatstvo i postigli mnogo slave, rečeno je da su dobili sve što se od života može dobiti. Do određene mjere to može biti pohvalno pod uvjetom da je zaslužen.

Međutim, kršćani se ne oslanjaju na zemaljske stvari zbog radosti jer je njihova glavna radost u Kristu Isusu, njihovom Gospodinu, njihovo partnerstvo i zajedništvo s njim i s drugima slične radosti. Oni zaista mogu pjevati: “Iako stvoreni potoci presušuju, još uvijek imam izvor.”

Isus je rekao: “Život čovjekov ne sastoji se u obilju stvari koje posjeduje.” (Luka 12: 15) Da bismo uzeli “sve što nam život pruža”, kako se kaže, možda nekoga opljačkamo; ali ako u život unesemo nešto vrijedno, ne samo da se bogatimo, već blagoslivljamo i druge živote i tako donosimo čast i slavu Bogu i njegovu Sinu, Kristu Isusu.

U Washingtonu D.C. nalazi se prekrasan spomenik Abrahamu Lincolnu. Svjetla su tako raspoređena i postavljena da se Lincolnov lik ističe u smjelom reljefu. Tako bi trebalo biti i s vjernim kršćanima. Njihovi životi trebaju biti tako uređeni da će vrlo jasno otkrivati sliku Kristovu. Pažljivo razmotrimo ovo pitanje i pobrinimo se da naši životi budu u potpunosti posvećeni Kristu i da se “preobražavamo u istu sliku iz slave u slavu.”—2. Korinćanima 3: 18

Ova istina nam je prikazana na drugi način. Isus je rekao da su uvjeti našeg učenja: prvo, samoodricanje; drugo, nošenje križa; i treće, poslušno slijedenje njega. (Matej 16: 24) Ne možemo biti Kristovi sljedbenici dok ne dođemo do mjesta s kojeg je on krenuo. Kada smo, vjerom u Isusovu krv, dokazanu potpunim posvećenjem, opravdani ili učinjeni pravednima u Božjim očima, tada ga istinski možemo slijediti.—Rimljanima 5: 1. 2; 12: 1

Prisjetimo se kako je to prikazano u Šatoru. Postojale su dvije zavjese. Prva se zvala “zastorak” Šatora ili Šatora od sastanka. (2.Mojsijeva 26: 36) Ovaj ulaz u Sveti odjeljak prikladna je slika smrti ljudske volje i početka novog života u Kristu. Prolaskom kroz ova vrata, figura-

tivno rečeno, ulazimo u novo iskustvo. Sve se mijenja. Apostol Pavao to ovako izražava: “Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastala!”—2. Korinćanima 5: 17

Ako smo došli u ovo stanje, prestajemo se više uzdati u tjelesni um i radije se podređujemo Kristovom umu. (1.Korinćanima 2: 16; Filipljanima 2: 5) S ovog novog gledišta, dok gledamo ravno naprijed, “gledajući u Isusa“, vidimo drugu zavjesu, ili veo, s njegovim prekrasnim, ukrašenim vezom. (Hebrejima 12: 2; 2. Mojsijeva 26: 31-33) Pozorno gledajući u veo, njegova ljepota trebala bi nas potaknuti da ga shvatimo kao ulaz u simbolično božansko prebivalište. Takva ljepota trebala bi nas nadahnuti da razvijemo “mironosni plod pravednosti“ u svom životu—da iz dana u dan postajemo sve sličniji Kristu. (Hebrejima 12: 11) Kao što prolazak prve zavjese pokazuje naš ulazak u ovaj novi život u Kristu, temeljen na našem prihvaćanju božanskih uvjeta učenja—prolazak druge zavjese značit će vjerno ispunjenje tih uvjeta “do smrti“. (Otkrivenje 2: 10) Doista, čak i dok simbolično prebivamo u svetom stanju, naša je nada “kao pouzdano i čvrsto sidro duše što ulazi u unutrašnjost iza zavjese.“—Hebrejima 6: 19

U Svetišću Šatora, svijećnjak se nalazio na južnoj strani odjeljka. Sjever, u Svetom pismu, često predstavlja nebesku perspektivu, pa bismo jug mogli smatrati zemaljskom perspektivom. Budući da je svijećnjak na južnoj strani, ne znači da je ono što predstavlja zemaljsko, već bi to moglo pokazati kao da se prepoznaje iz zemaljske perspektive.

Svaka od ovih svjetiljki ima fitilj kroz koji mora teći ulje kako bi dalo svjetlo. Iako ulje predstavlja Duha Svetoga, koji dolazi od Boga i oslobođen je svih nečistoća, fitilj bi mogao predstavljati čovječnost kršćanina

koja još uvijek postoji čak i dok daje svjetlo “na prednjoj strani svijećnjaka“.

U procesu pružanja svjetla ponekad se proizvodi ugljik koji bi mogao ometati jarki sjaj svjetiljki, pa svećenik mora podrezati fitilje. Tako čitamo da je Aron trebao podrezivati svsvijeće na svijećnjaku i ujutro i navečer svaki dan kako bi nastavile jarko svijetliti. (2.Mojsijeva 30: 7, 8, New American Standard Bible) Dok slijedimo Kristove stope, u našim životima često postoje dokazi o određenim stvarima koje bi nas mogle spriječiti da budemo sjajna svjetla. Ta iskustva mora poništiti Veliki svećenik našeg poziva kako bi se uklonio ugljik—nedostaci—simboličnim podrezivanjem fitilja naših svijeća kako bi mogle sjati u većem sjaju.

Apostol Pavao se radovao takvim iskustvima. I mi bismo se trebali “dičiti i u nevoljama jer znamo: nevolja rađa postojanošću, postojanost prokušanošću, prokušanost nadom. Nada pak ne postiđuje. Ta ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan!“—Rimljanima 5: 3-5

Biblija će također poslužiti za uklanjanje troske. Ponekad se uspoređuje s vodom koja nas pere, “očistivši je kupelji vode uz riječ“. (Efežanima 5: 26) Isus je molio: “Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina.“ (Ivan 17: 17) I Božjom Riječju i životnim iskustvima stvoreni smo da sjajnije sjamo kako bismo slavili Boga u svojim tijelima. (1.Korinćanima 6: 20) To je, dakle, svrha našeg života kao kršćana, živjeti tako da možemo pokazivati slavu Božju i Kristovu i tako sjati “na prednjoj strani svijećnjaka“. ■

Posjetite web stranicu Potpuno novog Svanuća!

DawnBible.com/hr/hr

- **Nova stranica uključuje**

- Časopis Svanuća
- Svanuća Na 26 jezika:
 - ✓ Strane početne stranice
 - ✓ Časopis Svanuća
 - ✓ Pretplate za Fee Svanuća
 - ✓ Knjižice

- **Dizajnirano za mobilne uređaje**

- Brojevi časopisa Svanuća
- Članci o Svanuća
- Knjižice
- Knjige
- Više

Svi dokumenti su u PDF formatu (mogu se preuzeti, ispisati i dijeliti)

Sada na 26 jezika!

- Bugarski
- Cebuanski
- Kineski S
- Kineski T
- Hrvatski
- Danski
- Nizozemski
- English
- Finski
- Francuski
- Njemački
- Grčki
- Mađarski

Matej 24:14

- Talijanski
- Japanski
- Korejski
- Litvanski
- Polirati
- Portugalski
- Rumunjski
- Ruski
- Španjolski
- Svahili
- Švedski
- Tagalog
- Ukrajinski

Image©Olga Nevskaya-stock.adobe.com

Image© Mr. PNG-stock.adobe.com

Image © Mallva-stock.adobe.com